

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalovanému: **Magistrát města Teplice, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem náměstí Svobody 2/2, Teplice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o dodatečném povolení stavby vedeném pod sp. zn. ÚP/085908/2021/Nt, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Obec Kladruby**, se sídlem Kladruby 29, Kladruby, zast. JUDr. Kristýnou Spurnou, advokátkou se sídlem Míru 33/9, Duchcov, **II) P. K.**, zast. JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem se sídlem U Soudu 1971/3, Teplice, v řízení o kasační stížnosti OZNŘ II) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 6. 2023, č. j. 141 A 11/2023-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení II) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení II) **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Rouska, advokáta se sídlem Dubská 390/4, Teplice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení I) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osobě zúčastněné na řízení II) **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Miroslava Dubrana, advokáta se sídlem U Soudu 1971/3, Teplice.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 13. 3. 2023 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) domáhal určení nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že dosud nevydal rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby „tobogán Kladruby“ na pozemku parc. č. X v k. ú. Kladruby u Teplic (dále jen „stavba“).

[2] Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví uložil žalovanému povinnost rozhodnout v řízení o dodatečném povolení stavby ve lhůtě 45 dnů od právní moci daného rozsudku. Ze správního spisu zjistil, že řízení o dodatečném povolení stavby tobogánu bylo zahájeno již dne 10. 8. 2021 žádostí stavebníka, jenž měl v řízení před krajským soudem postavení osoby zúčastněné na řízení II). Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 12. 2021 stavbu dodatečně povolil, proti čemuž podal žalobce jako vlastník nedalekého pozemku odvolání. V průběhu odvolacího řízení došlo ze strany Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 20. 7. 2022 ke změně závazného stanoviska žalovaného vydaného pro stavbu. Podle nového stanoviska je záměr nepřípustný. Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2022, č. j. KUUK/112966/2022, krajský úřad zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021, takže prvostupňové řízení opět pokračovalo. Žalovaný následně na základě žádosti OZNŘ II) ze dne 30. 9. 2022 řízení o dodatečném povolení stavby tobogánu přerušil usnesením ze dne 10. 10. 2022, č. j. MgMT/114063/2022. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, načež krajský úřad toto usnesení zrušil rozhodnutím ze dne 14. 12. 2022. Dne 22. 12. 2022 stavebník opět požádal o přerušení řízení do dne 31. 3. 2023. Žalovaný usnesením ze dne 3. 1. 2023, č. j. MgMT/000893/2023, řízení přerušil do dne 31. 3. 2023. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení krajský úřad zamítl rozhodnutím ze dne 14. 3. 2023.

[3] Žalovaný během řízení o nynější nečinnostní žalobě opět řízení o dodatečném povolení stavby přerušil usnesením ze dne 3. 4. 2023, č. j. MgMT/044806/2023, podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský úřad na základě odvolání žalobce zrušil usnesení ze dne 3. 4. 2023 rozhodnutím ze dne 12. 6. 2023, č. j. KUUK/089253/2023. Stavebník se žádostí ze dne 14. 6. 2023 opět domáhal dalšího přerušení řízení. Svou žádost odůvodnil tím, že již má k dispozici upravenou projektovou dokumentaci předmětné stavby a dne 1. 3. 2023 požádal o vydání nového závazného stanoviska dle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V reakci na to obdržel dne 31. 3. 2023 výzvu k doplnění stanoviska o posouzení vlivu stavby tobogánu na krajinný ráz. Řízení o vydání závazného stanoviska bylo z tohoto důvodu přerušeno do dne 30. 6. 2023. Z důvodu nutnosti získání stanoviska o posouzení vlivu stavby tobogánu na krajinný ráz a následného získání nového závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona stavebník požádal o přerušení řízení do dne 31. 7. 2023.

[4] Krajský soud z výše uvedeného zjistil, že řízení o dodatečném povolení stavby nebylo v době jeho rozhodování přerušeno a že stavebník podal další žádost o přerušení řízení, tentokrát do 31. 7. 2023. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný byl v dané věci nečinný,

pokračování

jelikož o stavbě tobogánu stále nerozhodl a v nedávné době řízení přerušil, ovšem bezdůvodně. Řízení o nečinnosti žalobě totiž zcela nesprávně považoval za řízení o předběžné otázce, odůvodňující přerušení jeho vlastního řízení. V důsledku toho došlo u žalovaného k nečinnosti. Při určení lhůty pro rozhodnutí krajský soud konstatoval, že danou věc bude možné i s ohledem na stav řízení ve věci vydání závazného stanoviska v brzké době meritorně rozhodnout. Z toho důvodu uložil žalovanému vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 45 dnů od právní moci rozsudku. Krajský soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování listinami navrhovanými stavebníkem, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby postačovala shora popsána zjištění vyplývající především ze spisové dokumentace a jejího doplnění.

II. Obsah kasační stížnosti stavebníka a vyjádření k ní

[5] Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení II) [dále jen „stěžovatel“] napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Krajský soud přehlédl stěžovatelem tvrzené skutečnosti, že jakožto žadatel o dodatečné povolení stavby opakovaně žádal o přerušení řízení, a proto zde byl od první stěžovatelovy žádosti důvod pro přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se k námitkám ohledně těchto skutečností nijak nevyjádřil.

[7] Stěžovatel se snažil vyhovět požadavkům uvedeným ve změnovém závazném stanovisku krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022 a za tímto účelem nechal opravit projektovou dokumentaci sporné stavby a dne 1. 3. 2023 požádal o vydání nového závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona. Dne 31. 3. 2023 žalovaný stěžovatele vyzval k předložení stanoviska ohledně posouzení vlivu stavby na krajinný ráz. Stěžovatel proto dne 4. 5. 2023 požádal o vydání stanoviska k posouzení vlivu stavby na krajinný ráz. Za účelem opatření těchto podkladů opakovaně žádal o přerušení řízení. Žádost o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu odůvodnil tím, že hodlá vyhovět požadavkům vytykaným mu negativním stanoviskem krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022, a proto opatřuje potřebné podklady a stanoviska. Opakované stěžovatelovy žádosti proto nepředstavují zneužití práva. Krajský soud se však výše uvedenými skutečnostmi v napadeném rozsudku nezabýval, a proto dospěl k nesprávnému závěru.

[8] Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný také proto, že krajský soud opomenul zjistit skutečnosti nezbytné pro posouzení nečinnosti žalovaného. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, běží lhůta pro nové rozhodnutí ode dne právní moci zrušovacího rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval pouze datum zrušovacího rozhodnutí krajského úřadu, nicméně nezjišťoval, kdy nabylo právní moci, a neurčil tak počátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí žalovaného.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl (poté, co požádal o opravu zřejmých nesprávností svého původního vyjádření) zrušení napadeného rozsudku. Zopakoval průběh správního řízení a konstatoval, že stěžovatel se snažil obstarat potřebné podklady pro projednání žádosti o dodatečné povolení stavby, kterou hodlá upravit tak, aby vyhověla požadavkům vytknutým v závazném stanovisku krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022. Žalovaný není oprávněn hodnotit, zda změna projektové dokumentace a následné doložení nového závazného stanoviska neodůvodňuje jiné řešení projednávané věci. Řízení o dodatečném povolení stavby proto musel dle § 64 odst. 2 správního řádu přerušit. Důvody uvedené stěžovatelem v žádosti o přerušování řízení o dodatečném povolení stavby a prodloužení lhůty pro jeho přerušování považuje žalovaný za objektivní.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Dle žalobce není stěžovatel dotčen na svých právech, jelikož napadený rozsudek ukládá povinnost pouze žalovanému. Nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivním stavem. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán bez dalšího nečinný. Přerušování řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu může nastat pouze za běhu této lhůty, nikoliv po jejím skončení. Pokud žalovaný oznámil účastníkům řízení usnesení o přerušování řízení až poté, kdy došlo k uplynutí lhůty pro jeho rozhodnutí, nemůže mít takové přerušování účinky dle § 65 odst. 1 správního řádu. Již první rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021 bylo proto vydáno až po překročení lhůty stanovené právními předpisy. Žalobce připomíná, že v dané věci se jedná o řízení o dodatečném povolení nelegální stavby, kterou vystavěl stěžovatel. Na takové dodatečné povolení stavby neexistuje právní nárok. Závazné stanovisko krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022 stanovilo nepřipustnost stěžovatelovy stavby pro překročení zastavitelné plochy a nesoulad stavby s územním plánem, na čemž projektová dokumentace nemůže nic změnit. Navíc závazné stanovisko nadřízeného orgánu nemůže žalovaný změnit. Argumentace v kasační stížnosti je proto zcela nedůvodná. Žalobce též upozorňuje na skutečnost, že v přípisu ze dne 8. 2. 2023 stěžovatel uvedl, že další přerušování po dni 31. 3. 2023 již nebude potřeba. Stěžovatel tak sám tvrdil, že řízení o dodatečném povolení jeho stavby může být skončeno v dubnu 2023. Od vydání závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022 uplynul již rok, což samo o sobě představuje nepřiměřenou délku správního řízení. Přerušování řízení ve věci dodatečného povolení stavby jsou zcela nedůvodná, jelikož žádný ze stěžovatelových kroků neodůvodňuje změnu závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu. Žalobce dále zpochybňuje aktivní legitimaci stěžovatele.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Jelikož se v dané věci jedná o nečinnost správního orgánu, přistoupil NSS k přednostnímu projednání kasační stížnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud před posouzením důvodnosti kasační stížnosti považuje za vhodné připomenout, že dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS, je správní soud oprávněn k žalobní námitce zkoumat důvodnost přerušování řízení. Žalobce v žalobě zpochybňoval důvodnost přerušování

pokračování

řízení o dodatečném povolení stěžovatelovy stavby. Prostředkem obrany proti tomu, kdyby správní orgán řízení přerušil neoprávněně, eventuálně proti tomu, kdyby řízení přerušil oprávněně, avšak posléze neoprávněně odmítal v řízení pokračovat poté, co odpadly podmínky pro předchozí přerušení, je právě žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Správní orgán se totiž v takovém případě může dopustit nečinnosti právě tím, že nevydá meritorní rozhodnutí v dané věci (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2008, č. j. 2 Ans 7/2007-75). Dle rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Ans 2/2005-68, č. 974/2006 Sb. NSS, bude žaloba na ochranu proti nečinnosti nedůvodná „pokud žalovaný správní orgán přerušil správní řízení, přičemž okolnosti, za nichž tak učinil, odpovídají požadavkům, které pro tento procesní postup předpisy o řízení před takovým orgánem stanoví (§ 29 odst. 1, § 40 odst. 1 správního řádu).“ V rozsudku ze dne 15. 6. 2021, č. j. 2 As 93/2021-34, NSS konstatoval, že „je-li tedy ke dni rozhodnutí soudu správní řízení přerušeno, soud nemůže vyhovět žalobě na ochranu proti nečinnosti s odkazem na předchozí nečinnost správního orgánu, ale má se zabývat důvodností samotného přerušení.“

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nezabýval námitkami ohledně toho, že jeho žádosti o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu byly důvodné, a nadto krajský soud opomenul zjistit, kdy počala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného poté, co krajský úřad zrušil jeho dřívější rozhodnutí o věci. Z důvodů rozebraných níže NSS nepřezkoumatelnost v žádném z těchto důvodů neshledal.

[16] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevyjádřil k důvodnosti jeho jednotlivých žádostí o přerušení řízení. Krajský soud však v bodě 18. napadeného rozsudku uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby nebylo v době jeho rozhodování přerušeno. Poté v bodě 21. napadeného rozsudku konstatoval, že s ohledem na délku, průběh a stav řízení shledal nečinnost v postupu žalovaného, který o věci doposud nerozhodl a v nedávné době řízení o dodatečném povolení bezdůvodně přerušil usnesením ze dne 3. 4. 2023, jelikož řízení o nečinnostní žalobě u krajského soudu nesprávně považoval za řízení o předběžné otázce. Ke stejnému závěru ohledně nesprávnosti přerušení řízení usnesením ze dne 3. 4. 2023 dospěl již předtím krajský úřad, který je zrušil rozhodnutím ze dne 12. 6. 2023.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu a krajského úřadu, že řízení před správním soudem o případné nečinnosti žalovaného nemůže představovat předběžnou otázku ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a být důvodem k přerušení řízení, ve kterém má k této nečinnosti docházet. V opačném případě by docházelo k absurdním situacím, kdy by správní orgány mohly svou nečinnost omlouvat právě vyčkáváním na rozhodnutí soudu o své nečinnosti a nemohly by napravit své pochybení tím, že by během řízení o nečinnostní žalobě vydaly požadované rozhodnutí. Stěžovatel ovšem závěr krajského soudu o nesprávném přerušení řízení usnesením ze dne 3. 4. 2023 v kasační stížnosti nijak nerozporuje, proto se s ním NSS bez dalšího ztotožňuje.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti požaduje posouzení důvodnosti svých žádostí o přerušení řízení. Důvodnost těchto žádostí však krajský soud nijak nezpochybňoval, proto se k nim nemusel vyjadřovat. Pro shledání nečinnosti žalovaného bylo dle krajského soudu podstatné, že ode dne 1. 4. 2023 nebylo řízení o dodatečném povolení stavby řádně přerušeno, proto byl žalovaný nečinný, když ve lhůtě maximálně 60 dnů dle § 112 odst. 3 stavebního zákona nevydal konečné rozhodnutí. Posouzení důvodnosti předchozích žádostí stěžovatele o přerušení řízení proto nemohlo mít na konečné rozhodnutí krajského soudu žádný vliv, jelikož nijak nevyvrací krajským soudem shledané pochybení žalovaného spočívající v přerušení z důvodu čekání na rozhodnutí o domnělé předběžné otázce. NSS proto v neposouzení důvodnosti jednotlivých stěžovatelových žádostí neshledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud opomenul zjistit, kdy počala běžet lhůta pro vydání nového rozhodnutí žalovaného poté, co krajský úřad rozhodnutím ze dne 22. 7. 2022 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021, kterým byla stavba tobogánu dodatečně povolena. NSS dospěl k závěru, že výslovné neurčení počátku lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaného není vadou napadeného rozsudku, pro niž by bylo nutné jej rušit. Dle § 112 odst. 3 stavebního zákona rozhodne stavební úřad v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na základě dokladů předložených stavebníkem, *bez zbytečného odkladu, nejdéle však ve lhůtě do 60 dnů ode dne zahájení stavebního řízení; ve zvláště složitých případech stavební úřad rozhodne nejdéle ve lhůtě do 90 dnů*. Rozhodnutí krajského úřadu o zrušení rozhodnutí žalovaného o dodatečném povolení stavby tobogánu bylo vydáno dne 22. 7. 2022 a z oznámení právní moci rozhodnutí, založeného na č. 1. 24 správního spisu, vyplývá, že dané rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 8. 2022. I bez uvedení tohoto konkrétního data je však z průběhu správního řízení zjevné, že lhůta uvedená v § 112 odst. 3 stavebního zákona byla v dané věci překročena už jen tím, že od 1. 4. 2023 do dne vydání napadeného rozsudku, tedy 27. 6. 2023 nebylo řízení o dodatečném povolení stavby řádně přerušeno, ani v něm nebylo vydáno konečné rozhodnutí. Už samo toto období trvalo takřka tři měsíce. Krajský soud přitom postupoval dle § 81 odst. 1 s. ř. s., když rozhodoval na základě právního a skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný, a v postupu krajského soudu neshledal ani nezákonnost. Kasační námitky proto nejsou důvodné.

[21] K vyjádření žalobce a žalovaného NSS uvádí, že v projednávané věci mohl přezkoumat pouze závěr krajského soudu o nečinnosti žalovaného z důvodu nesprávně přerušeného řízení kvůli jeho vlastnímu procesnímu pochybení. Nezabýval se proto důvodností stěžovatelovy snahy o vyhovění požadavkům závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 20. 7. 2022. Ani opožděné oznámení přerušení řízení účastníkům nebylo důvodem, pro který by krajský soud shledal nečinnost žalovaného. K žalobcovu tvrzení, že stěžovatel není nijak zasažen na svých právech tím, že krajský soud uložil žalovanému, aby rozhodl o jeho žádosti o dodatečném povolení stavby, NSS konstatuje, že stěžovatel je stavebníkem stavby, o níž je řízení o dodatečné povolení vedeno, a právě v jeho prospěch bylo řízení několikrát přerušeno. Je proto zjevně aktivně legitimován k podání kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, který dalšímu přerušení řízení o dodatečném povolení stavby brání a naopak zkracuje stěžovateli lhůtu na předložení potřebných podkladů.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který v řízení před NSS stál procesně na straně stěžovatele, nebyl úspěšný, a proto mu náklady tohoto řízení nenáleží.

[24] Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení proti stěžovateli. V řízení před NSS učinil zástupce žalobce vyjádření ke kasační stížnosti, jehož součástí bylo i vyjádření ke stěžovatelově žádosti o odkladný účinek (podané taktéž spolu s kasační stížností), jde tedy o jeden úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (srov. obdobně bod 34 rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56). Odměna za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. Dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby. Celkem tedy odměna činí 4 114 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem zástupce žalobce je dle osvědčení o registraci k dani na č. l. 32 spisu NSS. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci 4 114 Kč na náhradě nákladů řízení k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Rouska, advokáta se sídlem Dubská 390/4, Teplice, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[25] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení I) v této věci žádné povinnosti neuložil, nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

[26] NSS rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co provedl všechny nezbytné procesní úkony. Z tohoto důvodu nerozhodoval již samostatně o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Výrokem V. proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za tento návrh stěžovateli. Tato částka mu bude vyplacena z účtu NSS k rukám jeho zástupce JUDr. Miroslava Dubrana, advokáta se sídlem U Soudu 1971/3, Teplice, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu